

Mirza Font Testing Document Katibeh-Regular.ttf 20 pt

February 4, 2016

خوشنویسی

خوشنویسی یا خطاطی به معنی زیبانویسی یا نوشتن همراه با خلق زیبایی است و فردی که این فرایند توسط او انجام می‌گیرد خوش نویس نام دارد، به خصوص زمانی که خوش نویسی حرفه‌ی شخص باشد. گاهی درک خوشنویسی به عنوان یک هنر مشکل است. به نظر می‌رسد برای درک و لذت بردن از تجربه بصری خوشنویسی باید بدانیم خوشنویس افزون بر نگارش یک متن، سعی داشته اثری هنری با ارزش‌های زیبایی شناختی خلق کند.[۱] از این رو خوشنویسی با نگارش ساده مطالب و حتا طراحی حروف و صفحه‌آرایی متفاوت است. همچنین از آنجایی که این هنر جنبه‌هایی از سنت را در دل خود دارد باید آن را تا حدی از تایپوگرافی که مبتنی بر ارزش‌های گرافیکی مدرن و کارهای چاپی است متمایز کرد. خوشنویسی تقریباً در تمام فرهنگ‌ها به چشم می‌خورد اما در مشرق زمین و به‌ویژه در سرزمین‌های اسلامی و ایران در قله هنرهای بصری واقع است. خوشنویسی اسلامی و بیش از آن خوشنویسی ایرانی تعادلی است حیرت‌انگیز میان تمامی اجزا و عناصر تشکیل دهنده آن. تعادل میان مفید و مورد مصرف بودن از یک سو و پویایی و تغییر شکل یابندگی آن از سوی دیگر؛ تعادل میان قالب و محتوا که با آراستگی و ملایمت تام و تمام می‌تواند شکل مناسب را برای معانی مختلف فراهم آورد. اگر در نظر داشته باشیم که

خوشنویسی اسلامی و ایرانی براساس قالب‌ها و قواعد و نظام‌های بسیار مشخصی شکل می‌گیرد و هر یک از حروف قلم‌های مختلف از نظام شکلی خاص، و تا حدود زیادی غیرقابل تغییر، برخوردارند. آنگاه درمی‌یابیم که ایجاد قلم‌های تازه و یا شیوه‌های شخصی خوشنویسان بر مبنای چه ابداع و رعایت حیرت‌انگیزی پدیدار می‌شود. در خوشنویسی اندازه هر حرف و نسبت آن با سایر حروف با دقت بسیار بالایی معین شده‌است و هر حرف به صورت یک «مدول» ثابت درمی‌آید که تخطی از آن به منزله نادیده گرفتن توافقی چندصدساله‌است که همیشه میان خوشنویس و مخاطب برقرار بوده و با رضایت طرفین حاصل می‌آمده‌است. حتی ترتیب شکل کلمات نیز براساس مبانی مشخصی تعیین می‌شده که در «رسم الخط»‌ها و «آداب المشق»‌ها از جانب اساتید بزرگ تنظیم و ارائه شده‌است. قرارگیری کلمات نیز- یعنی «کرسی»- هر سطر هر چند نه به صورت کاملاً پیش‌بینی و تکلیف شده - که ناممکن بوده‌است - اما به شکل «سلیقه مطلوب» زمینه زیبایی شناختی پیشنهادی خاص خود را دارا بوده‌است.

خوشنویسی اسلامی خوشنویسی همواره برای مسلمانان اهمیتی خاص داشته‌است. زیرا در اصل آن را هنر تحسم کلام وحی می‌دانسته‌اند. آنان خط زیبا را نه فقط در استنساخ قرآن بلکه در اغلب هنرها به کار می‌بردند. [۵]

خوشنویسی یا خطاطی در کلیه کشورهای اسلامی همواره

به عنوان والاترین هنر مورد توجه بوده است. مردمان این سرزمین‌ها به‌ویژه ایرانیان در اوج قدرت و نهایت ظرافت در این هنر تحلی یتافت و خوشنویسی به مانند محوری در میان سایر هنرهای بصری ایفای نقش کرده‌است. خوشنویسی از قرون اولیه اسلامی تا کنون در کلیه کشورهای اسلامی و مناطق تحت نفوذ مسلمانان با حساسیت و قدرت تمام در اوج جریانات هنری بوده‌است. قدیمی‌ترین نسخه قرآن به خط کوفی است و به علی بن ابی طالب منسوب است. پس از قرن پنجم هجری، خط کوفی تقریباً جای خود را به خط نسخ داد که حروف آن بر خلاف حروف زاویه‌دار خط کوفی منحنی و قوس‌دار است. [۶] در اوایل قرن چهارم سال ۳۱۰ هجری قمری ابن مقله بیضاوی شیرازی خطوطی را بوجود آورد که به خطوط ششگانه یا اقلام سته معروف شدند که عبارتند از: محقق، ریحان، ثلث، نسخ، رقاع و توقیع. که وجه تمایز آنها اختلاف در شکل حروف و کلمات و نسبت سطح و دور در هر کدام می‌باشد. همچنین او برای این خطوط قواعدی وضع کرد که به اصول دوازده‌گانه خوشنویسی معروفند و عبارتند از: ترکیب، کرسی، نسبت، ضعف، قوت، سطح، دور، صعود محازی، نزول محازی، اصول، صفا و شأن. [۷] یک قرن بعد از ابن مقله، ابن بواب برای خط نسخ قواعدی تازه ایجاد کرد و این خط را کامل نمود در قرن هفتم جمال الدین یتاقوت مستعصمی به این خط جان تازه‌ای بخشید و قرآن کریم را

برای چندین بار کتابت نمود.[۸]

خوشنویسی ایرانی درحالی که عمده تبدیل نگارش معمولی کلمات به خوشنویسی هنرمندانه به عهده ایرانیان بوده است، رفته رفته ایرانیان سبک و شیوه‌هایی مختص به خود را در خوشنویسی ابداع کردند. هرچند این شیوه‌ها و قلم‌های ابداعی در سایر کشورهای اسلامی هم طرفدارانی دارد اما بیشتر مربوط به ایران و کشورهای تحت نفوذ آن همچون کشورهای آسیای میانه، افغانستان، پاکستان و هند می‌باشد. در این منطقه نیز خوشنویسی همواره به عنوان والاترین شکل هنرهای بصری مورد توجه بوده و دارای لطافتی خاص است. در ایران پس از فتح اسلام، خطاطی به شیوه نسخ وجود داشت. در زمان حکومت ایلخانیان، اوراق مذهب کتاب‌ها نخستین بار با نقش‌های تزیینی زینت یافت. در زمان حکومت تیموریان در ایران، خط و خوشنویسی به اوج کمال خود رسید. میرعلی تبریزی با ترکیب خط نسخ و تعلیق، خط نستعلیق را بنیان نهاد. مشهورترین خطاط قرآن در این دوره بایسنقر میرزا بود.[۹] آنچه که به عنوان شیوه‌ها یا قلم‌های خوشنویسی ایرانی شناخته می‌شود بیشتر برای نوشتن متون غیر مذهبی نظیر دیوان اشعار، قطعات ظریف هنری و یا برای مراسلات و مکاتبات اداری ابداع شده و به کار رفته است. این در حالی است که خط نزد اعراب و ترکان عثمانی بیشتر جنبه دینی و قدسی داشته است. هرچند آنان نیز برای امور منشی‌گری و

غیر مذهبی قلم‌هایی را بیشتر به کار می‌برند، اما اوج هنرنمایی آنان - بر خلاف خوشنویسان ایرانی - در خط ثلث و نسخ و کتابت قرآن و احادیث قابل رویت است. در ایران نیز برای امور مذهبی مانند کتابت قرآن یا احادیث و روایات و همچنین کتبه نویسی مساجد و مدارس مذهبی بیشتر از خطوط ثلث و نسخ بهره می‌گرفتند که نزد اعراب رواج بیشتری دارد. هرچند ایرانیان در این قلم‌ها نیز شیوه‌هایی محزا و مختص به خود آفریده‌اند. خط تعلیق را می‌توان نخستین خط ایرانی دانست. خط تعلیق که ترسل نیز نامیده می‌شد از اوایل قرن هفتم پیا به عرصه گذاشت و حدود یکصد سال دوام داشت تعلیق از ترکیب خطوط نسخ و رقاع به وجود آمد و کسی که این خط را قانونمند کرد خواجه تاج سلمانی بود. که بعدها به وسیله خواجه عبدالحی منشی استرآبادی بدان قواعد و اصول بیشتری بخشیده شد. [۱۰] پس از خط تعلیق که نخستین خط شکل گرفته ایرانی بود. در قرن هشتم میرعلی تبریزی (۸۵۰ هجری قمری) از ترکیب و ادغام دو خط نسخ و تعلیق خطی بنام نستعلیق بوجود آورد که نام آن در اثر کثرت استعمال به نستعلیق تغییر پیدا کرد. این خط بسیار مورد اقبال واقع شد و موجب تحول عظیمی در هنر خوشنویسی گردید. [۱۱] و بعدها در دوران شاه عباس صفوی به دست میرعماد حسنی به اوج زیبایی و کمال رسید. خط نستعلیق علاوه بر خوشنویسانی که در حیطه ایران کنونی می‌زیستند. در

خراسان بزرگ و کشورهای آسیای میانه، افغانستان و به ویژه خوشنویسان دربار گورکانیان در هندوستان (که تعلق خاطر ویژه‌ای به فرهنگ ایرانی داشتند) رشد و پیشرفت قابل توجهی کرد. بطور کلی قرنهای نهم تا یازدهم هجری را می‌توان قرن‌های درخشان در هنر خوشنویسی در ایران دانست. در اواسط قرن یازدهم سومین خط خالص ایرانی یعنی شکسته نستعلیق به دست مرتضی قلی خان شاملو حاکم هرات با تغییر دادن خط نستعلیق ابداع شد. علت پیدایش آن را می‌توان به سبب نیاز به تندنویسی و راحت‌نویسی در امور منشی‌گری و بیش از آن ذوق و خلاقیت ایرانی دانست. همانطوری که بعد از پیدایش خط تعلیق، ایرانیان به خاطر سرعت در کتابت، شکسته تعلیق آن را نیز بوجود آوردند. [۱۲] درویش عبدالمحید طالقانی این خط را به کمال رساند. در دوران قاجار خط کاربرد اصلی خود یعنی کتابت را از دست داد. از یک سو با تاکید و توسعه سیاه‌مشق‌نویسی به سمت هنر ناب رفت و از دیگر سو با پدید آمدن روزنامه‌ها و چاپ سنگی خود را به هنرهای کاربردی نزدیک شد. در دوران پهلوی روند نیازهای مدرن تحریری و تبلیغی خط را از کنج کتابخانه‌ها و مجموعه‌های خصوصی به بستر اجتماع کشاند و جریانات هنری مدرنی شیوه‌هایی چون نقاشی‌خط را به وجود آوردند که کماکان مورد توجه محافل هنری جهان است. در سالهای پس از انقلاب اسلامی خوشنویسی با اقبال عمومی روبرو شد و انجمن

خوشنویسان ایران که در سال ۱۳۲۹ تشکیل شده بود نقش بارزی در رشد و توسعه کمی و کیفی این هنر به عهده گرفت. همچنین خطی به نام معلی در سال‌های اخیر با تاثیر از خطوط اسلامی - ایرانی ثلث و شکسته نستعلیق توسط آقای حمید عجمی ابداع گردید که تاحدی مورد استقبال قرار گرفت. آخرین دستاورد خوشنویسی ایران را می‌توان به ابداعات خوشنویسی سبحان مهرداد محمدپور اشاره کرد، خط سبحان یک خط قانونمند همانند نسخ و ثلث بوده و قابلیت کتابت و کتبه نویسی فارسی و عربی را دارا می‌باشد و آن را در دسته ی خطوط کامل همانند خطوط شش گانه قرار داده اند.

فن الخط فن الخط وهو نوع من الفنون البصرية. وهو غالبا ما يطلق على فن الكتابة (Mediavilla ۱۹۹۶ : ۱۷).
والتعريف المعاصر لممارسة فن الخط العربي هو "فن إعطاء شكل للعلامات بطريقة معبرة، ومتناغمة، وماهرة"
(Mediavilla ۱۹۹۶ : ۱۸). قصة الكتابة هي واحدة من التطور الجمالي متحدد في إطار المهارات التقنية، وسرعات الانتقال وتحديد المواد، الزمان والمكان من الشخص (Diringer ۱۹۶۸ : ۴۴۱). ويوصف نمط معين من الكتابة بأنه نصي، أو نسخ أبحدی (فریزر و Kwiatkowski ۲۰۰۶ ؛ جونستون ۱۹۰۹ : ۶). يتراوح الخط الحديث من كتابات وتصاميم خط اليد الوظيفي إلى القطع الفنية حيث التعبير المحرد للعلامات المكتوبة بخط اليد التي قد تحل أو لا تحل محل

قراءة الحروف (Mediavilla ١٩٩٦). يختلف الخط العربي الكلاسيكي عن الطباعة وعن خط اليد الغير تقليدي، وإن كان الخطاط قد يبتكر كل هؤلاء؛ وهي تاريخياً حروف منظمة ومع ذلك سلسلة وتلقائية ومرحلة في لحظة الكتابة (بوت ٢٠٠٦ و ٢٠٠٥؛ Zapf ٢٠٠٧ و ٢٠٠٦). ويستمر الخط العربي في الازدهار في أشكال دعوات الزواج والأحداث، وتصميم بنط / الطباعة، وتصميم الشعار باستخدام خط النسخ، والفن الديني، والإعلانات / التصميم الجرافيكي / وفن الخط، والنقش على القطع الحجرية ووثيقة العزاء. ويستخدم أيضا من أجل الأثاث والصور المتحركة للسينما والتلفزيون، والشهادة في القضايا، وشهادات الميلاد والوفاة، والخرائط، وغيرها من الأعمال التي تنطوي على الكتابة.

الأدوات الأداة الرئيسية في فن الخط هو القلم، مشطوف الرأس والمدبب والريشة. وهناك المحبرة عبارة عن حبر زيتي القوام يستخدم في الكتابة. وكذلك من ادوات الخط الورق عالي الجودة.

الفنون البصرية الفنون البصرية هي الأشكال الفنية التي تركز على إنشاء الأعمال التي هي في المقام الأول مرئية في الطبيعة، مثل الفنون التشكيلية التقليدية (الخزف، الرسم، الرسم الفني، النحت، العمارة، والطباعة)، الفنون البصرية الحديثة (التصوير الفوتوغرافي، الفيديو وصناعة الأفلام)، والتصميم والحرف اليدوية. العديد من التخصصات الفنية

(الفنون المسرحية، فنون اللغة، فنون النسيج وفن الطهي) تنطوي على جوانب من الفنون البصرية، بالإضافة إلى أنواع أخرى، وبالتالي فإن هذه التعريفات ليست دقيقة. والمفهوم المتغير. الاستخدام الحالي لمصطلح "الفنون البصرية" يتضمن الفنون الحميلة بالإضافة إلى الحرف اليدوية، ولكن هذا ليس هو الحال دائماً. قبل حركة الفنون والحرف اليدوية في بريطانيا وأماكن أخرى في مطلع القرن، 20th "الفنان التشكيلي" يعود على الشخص الذي يعمل في محالالفنون الحميلة (مثل الرسم، النحت، أو الطباعة) وليس محال الاشغال اليدوية والحرفية، أو من يطبق ضوابط الفن. وأكد التمييز من قبل فنانين من محال الفنون والحرف الحركية الذين يقدرون أشكال الفن العامة بقدر الأشكال الامعة. الحركة تتناقض مع المتحررون الذين سعوا لحجب الفنون العالية عن الجماهير من خلال ابقائها مقصورة على فئة معينة من الناس. [بحاجة لمصدر] مدرسة الفن تفرق بين الفنون الحميلة والحرف اليدوية في مثل هذه الطريقة التي لا يمكن اعتبار الحرفيين ممارسون للفن.

فن الكمبيوتر الفنانين البصريين لم يعد يقتصر عمله على وسائل الفن التقليدي. أجهزة الكمبيوتر قد تؤدي إلى تعزيز الفنون البصرية من سهولة {0}الأداء{0} أو قالب: Dn، للتحريك، لاستكشاف مكونات متعددة، للطباعة (بما في ذلك الطباعة ثلاثية الأبعاد. فن الكمبيوتر هو أي فن يكون للكمبيوتر دوراً من إنتاج أو عرض العمل الفني. هذا الفن يمكن أن يكون

صورة، صوت، صور متحركة، فيديو، أقراص مضغوطة، دي في دي، لعبة فيديو، موقع، خوارزمية، أداء، أو تثبيت معرض رسوم. العديد من التخصصات التقليدية الآن تقوم بدمج التقنيات الرقمية و، نتيجة لذلك، الخطوط بين العمل التقليدي للفن وعمل الوسائل الحديدية التي تم إنشاؤها باستخدام أجهزة الكمبيوتر كانت غير واضحة. على سبيل المثال، الفنان قد يجمع بين الرسم التقليدي مع الفن الحسابي وغيرها من التقنيات الرقمية. نتيجة لذلك، تحديد فن الكمبيوتر بواسطة منتحها النهائي يمكن أن يكون صعبا. ومع ذلك، هذا النوع من الفن قد بدأ بالظهور في المتاحف والمعارض الفنية، على الرغم من أنه لم تثبت شرعيتها بعد بوصفها شكلا قائما بذاته وهذه التكنولوجيا على نطاق واسع في الفن المعاصر تعتبر كأداة أكثر من أنها شكلا من أشكال الفن كما هو الحال مع التصوير الزيتي. استخدام الكمبيوتر حجب الفرق بين الرسامون، المصورون، محررين الصور، النماذج ثلاثية الأبعاد، وفنانو الحرف اليدوية. برامج التحرير والتقديم المتطورة أدت إلى تعدد مهارات مطورين الصور. قد يصبح المصورين فنانين رقميين قد يصبح الرسامين صانعو رسوم متحركة. الحرف اليدوية قد تصبح بمساعدة الحاسوب أو استخدام الكمبيوتر لتوليد الصور كقالب. استخدام مقاطع الكمبيوتر الفنية جعلت التمييز الواضح بين الفنون البصرية ومخطط الصفحة أقل وضوحا بفضل سهولة الوصول وتحرير المقاطع الفنية في عملية ترقيم

صفحات الوثيقة، وخاصة للمراقبين الذين يفتقرون للبراعة.

آرٹ آرٹ ایسے کم یتا کہاں نوں آکھیا جاندا اے جیدے
وچ چیزاں نوں نشاناں نال اینج دسیا جاندا اے جے اوہ
سوہنیاں لگن آرٹ دی بنی شی کوئی کہانی دس دی اے
یتا صرف کوئی سوہنا سچ یتا مسوس ہون والا جذبہ
انسائیکلوپیڈیا بریٹانیکا آرٹ نوں اینج دسدا اے، "اوہ
سوہنیاں شیواں، محول، یتا تحریکیاں جنہاں نوں دوجیاں
نوں وی دسیا جا سکے تے جنہاں دے بنان وچ سوچ تے
گر نوں ورتیا گیا ہوئے" ایتھے آرٹ وچ مورتل
(Painting) بتی بنانا (Sculpture)، تے فوٹوگرافی آندے
نیں آرکیٹیکچر نوں وی ویکھے جان والے آرٹ وج گنیا
جاندا اے پر اوہدے وچ اوس شے تے کم لینا اوہدے بنان
دا مڈھ ہوندا اے موسیقی، تھیٹر، فلم نوں آرٹ نال رلایا
جاسکدا اے آرٹ فلاسفی دی اک ونڈ اے جیدے وچ
ایدی اصل ایدا بنانا تے ایہنوں دسنا آندے نیں آرٹ اک
ول یتا راہ اے انسانی سوچ یتا جذبے نوں دسن یتا کسے
ہور تک اپڑان لئی ارسطو دی فلاسفی وچ آرٹ اک ودیا
تے آئیڈیل نقل (Mimesis) اے لیو ٹالسٹائی ایہنوں اک
بندے توں دوجے بندے تک گل اپڑان دا پٹھا ول کیندا
اے مارٹن ہائیڈگر دی اکھ وچ آرٹ اک ایسا ول اے
جیدے راہیں کوئی سنگت اپنا آپ دس دی اے

تریخ وینس ولنڈورف آرٹ دے سب توں پرانے نمونے

پتھر ویلے توں لبدے نیں وینس ولنڈورف 24,000 توں
 22,000 م پ دی اک زنانی دی پتھر دی بنی مورتی اے
 جیہڑی آسٹریا توں لی سی لاسکو، فرانس وچ زمین دے
 اندر غاراں وچوں 17,300 ورے پرانییاں جانوراں تے انساناں
 دیاں مورتاں کنداں تے بنیاں ملیاں نیں ایہناں وچ
 انسان شکار کردا دسیا گیا اے وشکارلہ پتھر ویلہ
 8000-6000 م پ لنگان تے نیولتھک ویلے 3000-6000
 م پ وچ انسان تے وائی بیجی تے اک تھان تے ٹک کے
 رہنا سکھیا، رہتلاں گنھلیاں ہویاں تے مذہب تے وی
 ماننا پائی تے انسان تے اپنے فیدے لئی ہتھ نال کئی
 چیزاں بنانیاں سکھیاں تے فیر کانسی ویلے 1000-3000
 م پ وچ پہلیاں انسانی رہتلاں پونگریاں پرائے مصر،
 پرائے عراق، فارس، ہڑپہ ریتل، چین، پرائے یونان، روم تے
 انکا تے مایا دیاں رہتلاں تے اپنیاں آرٹ دیاں ریتاں
 اپنیاں ضرورتاں تے اپنے کول ہون والیاں شیواں توں
 بنائیاں آرٹ اودوں لکھائی دے بن نال ٹردا اے
 لکھائی اپنے مڈھ ویلے توں تے بپار دے کم نوں سوکھا
 تے لین دین نوں پیاد رکھن لئی بنی لکھائی پہلے
 مورتاں نال تے فیر وازاں نوں نشان دے کے تے اوہناں نوں
 جوڑ کے بنائی جاندی اے

پرانا عراق پرائے عراق دا آرٹ دجلہ تے فرات دے دریاواں
 دے وشکار 6 ہزار ورے پہلے توں اوتھے پونگرن والیاں
 اشوری، سمیری، کالدی، رہتلاں وچ بنیا ایتھوں دے

آرکیٹیکچر وچ اٹ تے ڈاٹ دا ورتن سی تے ایدے نال
 زکورت، مندر تے وکھریاں پدھراں والے ہرم بنائے گئے
 محلاں وچ وکھریاں پدھراں تے سوہتے رکھ لائے گئے
 جیہڑے پرانی دنیا دیاں 7 نویکلیاں شیواں وچوں سن
 بتی بنان دا ول لکڑنوں چھل کے تے نقشی دہکی پتھر
 نال بنیا تے ایہناں نال مذہبی، شکاری تے فوجی وکھالے
 انساناں تے جانوراں نال بنائے جاندے سن سمیری
 ویلے وچ نکیاں بتیاں جنان دے کنارے تکھے، رنگے
 پتھر دیاں، گنجے سر تے چھاتیاں تے ہتھ سن اکادی
 ویلے دیاں بتیاں دے سر دے وال لمے تے داڑیاں سن
 جیویں نارام سین عموری ویلے دیاں بتیاں نوں لاگاش
 گڈیا وچ سمحیا جاسکدا اے جیدے چ گڈیا تے چادر سر
 تے ٹوپی تے ہتھ چھاتی تے رکھے نیں اشتر بوا جیہڑا
 بابل وچ 575 م پ وچ بنایا گیا سی بابل دے آرکیٹیکچر
 ارٹ دی وڈی نشانی اے تے ایدا کج حصہ پرگامون میوزیم،
 برلن وچ ہے گیونل شیرنی 5000 ورے پرانی لائم پتھر
 دی بنی اک مورتی اے عراق وچ ایہ اودوں بنی جدوں
 پہیہ تے لکھن دا ول ہتے گئے دکھنی عراق وچ ارک وچ
 گول پیپ ورگیاں مہراں تے بنیاں مورتاں کہانی سناندا
 اک نویکلا ول سی ایہ مہراں پتھر مٹی یا کسے ہور شے
 دیاں وی بنیا ہوسکدیاں سن رات دی رانی عراق چوں
 لبی کوئی 3800 ورے پرانی پتھر تے بنی عورت دیوی دی
 بتی اے جیدے پیر پنحھی ورگے دوالے پر، سحے کھبے

شیر تے الو نیں گڈیا دی بتی 2144 - 2124 م پ ورے
 پرانی اے ار دا سٹینڈرڈ، کھڑی بکری، تانبہ بلد تے گدھ
 دی یادگار پرائے عراق دے آرٹ دیاں منیاں پرمنیاں
 نشانیاں نیں لکھائی دا ول بن نال پرائے عراقی لکھتاں
 وچ وی اپتے آپ نوں دسدے نیں گلگامش 17 صدی م پ
 وچ لکھی گئی ایدے وچ سمیری تے اکادی دیوتاواں دیاں
 کہانیاں نیں اٹراپسس، اکادی ویلے دی اک لکھت اے
 جیدے وچ ہڑآن دی کہانی دسی گئی اے بابل دیاں
 لکھتاں وچ سب توں منی پرمنی لکھت انوما الیش اے
 جیدے وچ ایس کائنات دے بن دی کہانی دتی گئی
 اے

پرانا مصر ملکہ نیفریتیتی پرانا مصری آرٹ 5000 م پ توں
 لے کے 300 تک دے ویلے تک پھیلی ہوئی مصری رہتل
 دی نشانی اے تے ایہدے وچ مورتاں، بتیاں، آرکیٹیکچر
 تے رلدیاں چیزاں آندیاں نیں ایہ مصری آرٹ پرانیاں
 قبراں تے یادگاری تھانواں توں لبیا تے اینج ایدھے وچ
 مرن مگروں جیون تے پرانی جانکاری نوں بچان تے زور
 اے ایہ آرٹ 3000 م پ توں لے کے تیجی صدی تک
 تے اچیچے دوسرے تے تیسرے ٹبر ویلے وچ بنیا
 3000 ورے دے لمے ویلے وچ ایدا تے باہر دا کوئی اثر ناں
 پیا تے جس ودیا ول نال ایہ ٹریا تے بنایا گیا انت تک
 انج دا ای ریا ایس ویلے دا منیا آرٹسٹ پیبلو پکاسو
 مصری آرٹ توں اثر لیندا اے مصر اک سکا دیس ہون

باجوں ایتھے بنیاں مورتاں ٹھیک ملیاں نیں مصر دیاں
 بتیاں وچوں سب توں چوکھیاں جانییاں جان والیاں
 رامسیس، II اخناتون، نیفریتیتی، اوسکورن، II امنہوٹپ، III
 منکار تھے تتنخامون نیں مصری پانڈے پتھر توں لے کے
 مٹی نال بندے سن تھے اوہنے تھے کالے یا رنگے نقش
 بٹے ہوندے سن ایہناں وچ عام کر وچ ورتن دے
 پانڈے مرتبان، کڑے نیں مصری مندرن، محلاں، ہرماں،
 قبرن، تھے ہور کوٹھیاں نوں بنان وچ اٹ، لائم پتھر، ریتلا
 پتھر تھے گریناٹ ورتے گے لکڑ تھوڑی ہون باجوں ایدا
 ورتن تھوڑا اے خوفو دا ابرام، ابوالہول، کرناک، لکسر،
 ادفو دے مندر ایدے وڈے ادھارن نیں مصری لکھتاں
 تھے مورتاں بنان لئی پیپائرس ورتدے سن ایہ اک بوٹے
 توں بنایا جاندا سی ایدیاں نشانییاں مصر دے سکے
 موسم وچ رہ گیا ہور کلاسیکی دنیا وچ وی ایدا ورتن سی پر
 پر کتے ہور ناں رہیاں

پرانا یونان پرانا یونانی آرٹ بتیاں، آرکیٹیکچر، پانڈے تھے
 مورتاں وچ دسد اے تھے ایس تھے یورپ تھے ایشیاء وچ
 پاکستان تک اپتے رنگ چھڈے نیں یونانی پانڈے
 وکھریاں ویلیاں وچ وکھریاں ولان تھے نمونیاں وچ بندے
 سن پانڈے جنان وچ مرتبان تھے پلیٹاں تھے عام زندگی
 دیاں مورتاں بنیاں ہوندیاں سن یونانی آرکیٹیکچر اپنی
 شان، سادگی تھے سوہنپ وچ اپنی ادھارن آپ اے
 پرگامون، پارتھینن، ہیفستس دا مندر ویکھن والیاں

تھانوان نیں مائلو دی وینس، سیموتھریس دی نائیکے،
یونانی بتیاں دیاں ودیا ادھارن نیں

دکھنی ایشیاء دکھنی ایشاء وج آرٹ دی ریت ہڑپہ ربتل
توں ٹردی ہوئی اج دے ویلے تک اپڑدی اے بانڈے
بتیاں آرکیٹیکچر، مورتاں تے ایہ آرٹ ویکھیا جاسکدا
اے مہنحو دارو دی نچدی کڑی، پنڈت بادشاہ، مہراں
جنہاں تے ہاتھی بلد تے سواستیکا تے ہوئے سن، تے
مٹی دے وڈے مرتباناں تے پسانڈیاں تے مورتاں اوس
ویلے دے آرٹ دا وکھالہ نیں بت بنانا ہندو جین تے بدھ
مت دی ریت رٹی اے اجنتا دے غار پرانی ہندستانی بتی
دی اک ودیا تھان اے ہندو ہزاراں وریاں توں اپتے دیوی
دیوتاواں وشنو، شیوا، لکشمی، گنیش، ہنومان، اندرا، رام تے
سرسوتی دیاں مورتاں تے بتیاں بنا کے مندراں تے کراں
وچ رکھدے آئے نیں اتلے پنحاب وچ گندھارہ بدھ مت
دے ارکیٹیکچر دی وڈی تھان سی ایہ بتیاں بدھ تے
اودے جیون دے دوالے نیں تے ویلے نال ایہناں دے
بنان وچ تبدیلیاں آئیاں تے یونانی رنگ وی دسدا اے
مغل راج ویلے ایرانی رنگ موراں وج دسدا اے مغل راج
ویلے دیاں مورتاں مغل بادشاہواں تے اوہناں دے جیون
دے دوالے ای بنیاں نیں کانگرہ راجپوت تے پنحاب
مورتاں بنان دے مغلاں مگروں وکھرے سکول سن
مورتاں دے ول نوں انگریزاں تے آکے اپنا رنگ وی چاڑیا
قطب مینار قطبادین ایک دی جت تے دلی وج بنایا گیا

اک مینار اے ارکیٹیکچر وچ پرائے قلعیّاں مندرّاں دے
مگروں مغل ویلے وچ مغل آرکیٹیکچر ہندستان دی پہچان
بندا اے تاج محل، بادشاہی مسجد، شالامار باغ، شاہی
قلعہ مغل آرکیٹیکچر دے کج نشان نیں

اسلامی خطاطی اسلامی خطاطی : یہ ایک فن ہے، جو
لکھنے سے تعلق رکھتا ہے بالخصوص عربی حروف،
خوبصورت انداز میں لکھنے کا فن [1] اس فن کو اسلام
سے جوڑ دیا گیا، اس کی وجہ عربی زبان میں یہ فن مقبول
ہونا ہے اسلامی سماج میں قرآن کی اہمیت اور اس کی
تحریر اور تحفظ، اس فن کو فروغ ہونے میں کامیابی ملی
[2] یہ فن عربی زبان ہی میں نہیں بلکہ، فارسی، ترکی، اردو،
آذری زبانوں میں بھی عام ہے

خطاطی، بحیثیت اسلامی فن، کافی سراہی گئی مذہب
اسلام کے ماننے والے دنیا کے مختلف ممالک میں ہیں،
اور مختلف زبانیں بولتے ہیں یہ فن، مسلمانوں کی
مختلف زبانوں کو جوڑنے کا کام کیا ہے عربی، فارسی،
اردو، سندھی، آذیری، ترکی وغیرہ زبانوں میں بھی یہ فن
مقبول ہوا قرآن کی کتابت میں یہ فن بہت ہی کارآمد
رہا چھاپہ مشین ایجاد ہونے سے پہلے، کاتب حضرات
ہی ان زبانوں میں کتابت اور اشاعتوں کا بیڑا اٹھاتے
عثمانیہ دور میں 'دیوانی' خط عروج میں آیا دیوانی خط
کا ایک روپ 'جلی دیوانی' یا 'دیوانی الحالی' ہے رفتہ

رفتہ، 'رقع' خط کا ارتقاء ہوا اشیاء خطاطی [ترمیم] رواجی طور پر خطاطی کے لیے، قلم، دوات اور رنگ اہم ہیں •

قلم : خطاطی کے لیے مخصوص قلم بنائے جاتے ہیں "برو" یا "بانس" یا "بمبو" کے قلم مشہور ہیں قلم کی نوک، حرفوں کی چوڑائی کے مطابق بنائے جاتے ہیں

حروف جتے چوڑے، قلم کی نوک اتنی چوڑی • دوات : دوات، شئی، اور ہمہ قسم کے رنگ بھی استعمال ہوتے ہیں خطاطی سکھانے کے کئی مراکز بھی ہیں شہر حیدرآباد دکن میں، اردو اکیڈمی، انجمن ترقی اردو، عابد علی خان ٹرسٹ، آج بھی خطاطی میں ٹریننگ دے رہے ہیں

مساجد اور خطاطی [ترمیم] اسلامی "مسجد خطاطی" یہ بھی اسی فن کا ایک جز ہے مسجدوں کی، میناروں کی تعمیرات میں اس فن کو دیکھا جاسکتا ہے مساجد میں قرآنی آیات، میناروں پر گنبدوں پر، اندرون گنبد پر قرآنی کلمات کا لکھا جانا فن تعمیر-فن خطاطی کا ایک مرکب ہے

عبارت بسم اللہ الرحمن الرحیم، اور اللہ - محمد صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم، مساجد میں لکھنا ایک عام رسم ہے ان کے علاوہ، قرآنی آیات کا لکھا جانا بھی عام ہے

عربی زبان عربی (العربية al-ʿArabīyah یا عربی/لغة عربية ʿArabī)، سامی زبانوں میں سب سے بڑی ہے اور عبرانی اور آرامی زبانوں سے بہت ملتی ہے جدید عربی

کلاسیکی عربی زبان (فصیح عربی یا اللغة العربية الفصحی) کی تھوڑی سی بدلی ہوئی شکل ہے فصیح عربی قدیم زمانے سے ہی بہت ترقی یافتہ شکل میں تھی اور قرآن کی زبان ہونے کی وجہ سے زندہ ہے فصیح عربی اور بولے جانے والی عربی میں بہت فرق نہیں بلکہ ایسے ہی ہے جیسے بولے جانے والی اردو اور ادبی اردو میں فرق ہے عربی زبان نے اسلام کی ترقی کی وجہ سے مسلمانوں کی دوسری زبانوں مثلاً اردو، فارسی، ترکی وغیرہ پر بڑا اثر ڈالا ہے اور ان زبانوں میں عربی کے بے شمار الفاظ موجود ہیں عربی کو مسلمانوں کی مذہبی زبان کی حیثیت حاصل ہے اور تمام دنیا کے مسلمان قرآن پڑھتے کی وجہ سے عربی حروف اور الفاظ سے مانوس ہیں عربی کے کئی لہجے آج کل پائے جاتے ہیں مثلاً مصری، شامی، عراقی، حجازی وغیرہ مگر تمام لہجے میں بولنے والے ایک دوسرے کی بات بخوبی سمجھ سکتے ہیں اور لہجے کے علاوہ فرق نسبتاً معمولی ہے یہ دائیں سے بائیں لکھی جاتی ہے اور اس میں ہمزہ سمیت 29 حروف تہجی ہیں جنہیں حروف ابجد کہا جاتا ہے (Arabic language)

حروف تہجی حروف تہجی سے مراد وہ علامتیں ہیں جنہیں لکھتے کے لیے استعمال کیا جاتا ہے اکثر زبانوں میں یہ مختلف آوازوں کی علامات ہیں مگر کچھ زبانوں میں یہ مختلف تصاویر کی صورت میں بھی

استعمال کیے جاتے ہیں بعض ماہرینِ لسانیات کے خیال میں سب سے پہلے سامی النسل یا فنیقی لوگوں نے حروف کو استعمال کیا بعد میں عربی کی شکل میں حروف نے وہ شکل پائی جو اردو میں استعمال ہوتے ہیں بعض ماہرین ان کی ابتداء کو قدیم مصر سے جوڑتے ہیں اردو میں جو حروف استعمال ہوتے ہیں وہ عربی سے لیے گئے ہیں جنہیں حروفِ ابجد بھی کہا جاتا ہے ان کی پرانی عربی ترتیب کچھ یوں ہے ابجد ہوز حطی کلمن سعفس قرشت ثخذ ضطغ انہیں حروفِ ابجد بھی کہتے ہیں علمِ جفر میں ان کے ساتھ کچھ اعداد کو بھی منسلک کیا جاتا ہے جو کچھ یوں ہیں

اس طریقہ سے اگر بسم اللہ الرحمن الرحیم کے اعداد شمار کیے جائیں تو 786 بنتے ہیں بعض اہل علم ہمزہ (ء) کو بھی ایک الگ حرف مانتے ہیں اس حساب سے پھر عربی کے انتیس حروف تہجی بنتے ہیں اردو زبان میں عربی کے ان حروف کے علاوہ مزید حروف استعمال ہوتے ہیں اردو میں ہمزہ سمیت کل 37 حروف ہیں اس کے علاوہ کچھ آوازیں حروف کے مجموعے سے بھی ظاہر کی جاتی ہیں مثلاً کھ، بھ وغیرہ اردو میں فن تاریخ گوئی کی صنف موجود ہے جس میں اشعار یا ایک مصرع سے کسی واقعہ کی تاریخ برآمد کی جاتی ہے اردو میں حروف کے اعداد حروفِ ابجد جیسے ہی ہیں اضافی حروف کے لیے بھی انہی سے مدد لی جاتی ہے مثلاً

'پ' کے اعداد 'ب' کے برابر، 'ڈ' کے اعداد 'د' کے برابر، 'گ'
کے اعداد 'ک' کے برابر اور 'ے' کے اعداد 'ی' کے برابر شمار
کیے جاتے ہیں